

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ

Στὸ νησί τοῦ Σηκουάνα ποῦ ὑψώνει μέσα σ' ἓνα τεφρὸ κενὸ τὴ μαύρη καὶ βαρεῖα μᾶζα τῆς γοτθικῆς καθέδρας τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, γύριζα ἓνα πένθιμο τοῦ φθινοπώρου δεῖλι κι' ἤμουν ὁ μόνος πλανημένος διαβάτης ποῦ περνοῦσε τῆς ἀρχαϊκῆς του γέφυρες, ποῦ ἔσκυβε ξεχασμένος πάνω ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ ποῦ εἶχαν τὸ χρῶμα τῆς λήθης καὶ ἔσερνε τὸ μονότονον ἦχο τῶν ἀργῶν του βημάτων στὰ βουβὰ λιθόστρωτα τῶν ὄχθῶν του ὄπου, γυμνά, τυραγνισμένα δέντρα ὑψωναν στὴ μοναξιά καὶ τὴν ἐγκατάλειψη τὸν σπαραγμὸ τῶν βρεγμένων κλαριῶν τους... Φύσαγε ὁ ἀγέρας, ἔπεφτε μιὰ μοιραία βροχὴ καὶ κατακάθιζε ἢ σκοτεινιά τῶν νεκρικῶν βραδυῶν κι' ἤμουν ὁ μόνος διαβάτης — μιὰ μαύρη πινελιά στὴ μουντὴ τεφρότητα τῶν γυμνῶν δρόμων...

Τότε τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ.... Γυρμένη στὰ σάπια κάγκελα ἐνοῦ παλεῖκου ἔξωστη στὴς γωνίες τοῦ ὁποίου καταρρέανε μαραμμένα φυτὰ, τυλιγμένη μὲ μιὰν ἄχρωμην ἐσάρπα ποῦ κυμάτιζε μάταια μέσα στὴν τόσην ἐρημία, κύτταζε πρὸς τὸ βράδυ ποῦ ἐρχότανε ἀπὸ κεῖ κάτω — ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ Παρισιοῦ ποῦ φάνταζε σὰν ἔξωτικὴ πολιτεία χαμένη στὴν ἀοριστότητα ἀρρωστων λογισμῶν. Κύτταζε τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ φθινοπώρου ποῦ ἔκλεινε πένθη καὶ θειάφινες ἀρρώστειες καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἦταν σὰν νὰ ἐκπορευότανε ἀπὸ τὰ μάτια της — τὰ γυάλινα καὶ τ' ἀκίνητα σὰν τὰ μάτια κυριῶν παληῶν ἐποχῶν ζωγραφισμένων ἀπὸ προραφαηλιτικούς ζωγράφους....

Στὴν ὑγρὴ σκοτεινιά τοῦ λιθίνου δαπέδου μιᾶς ἀγνοημένης ἐκκλησίας τὴν εἶδα σκυμένη σὲ μιὰ ξεχασμένη στάση μιὰ δευτέρη φορὰ. Χλωμῆς Παναγίης δηλητηριαζόντουσαν ἀπὸ τὴν δυνατὴ ἀπόπνοια τῶν φλογῶν λευκῶν λαμπάδων ποῦ ἔκαναν πῶ μυστικιστικὸ τὸ σκοτάδι ποῦ ἔμπαινε ἀπὸ τὰ μεγάλα γοτθικὰ παράθυρα τῆς ἐκκλησίας τὰ γεμάτα πολύχρωμες ζωγραφιῆς ἁγίων τῆς δυτικῆς Χριστιανωσύνης. Ἕνας γέρος ἱερέας, φανταστικὸς ὅπως τὰ πρόσωπα τοῦ Γκρέκο στὸν «Ἐνταφιασμὸ τοῦ Κόμητα δ' Ὀργκάς» ἔψελνε σιγανὰ τοὺς λατινικοὺς του ψαλμοὺς λὲς γιὰ νὰ μὴν ταράξῃ στὸν αἰώνιον ὕπνο τους τοὺς μαρμαρωμένους ἱππότες καὶ τοὺς αὐστηροὺς ἐπισκόπους ποῦ ἀκινήτουσαν φαρδειοί, μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα σὲ προσευχή, πάνω στοὺς ὑγροὺς λεπτοσκαλισμένους τάφους των.... Εἶδα τὴ μορφή της κι' ἦτανε πῶ ὠχρὴ καὶ πῶ σκιερὴ κι' ἀπὸ τὰ ἀγάλματα τῶν ἁγίων ποῦ μόλις διακρινόντουσαν στὴς πυκνὲς σκιεὲς

τῶν γωνιῶν τῶν ἔρημων ξύλινων ἐξομολογητῶν. Κι' ἡ ἔκφρασις τῆς εἶχε τὴν ψυχρὴν ὀδύνη καὶ τὴν ἀγέρωχη συγκεντροτικότητα τῶν ὄσων εἶνε «οἱ τελευταῖοι τῆς γεννεᾶς των».

Ἄκατανίκητα σύρθηκα στὸ πλευρό της καὶ δὲν ἔδειξε καμμιά ἀπορία. Στὴν ἔξοδο πῆρα δισταχτικὰ τὸ χέρι της, τὸ κρύο καὶ κέρινο χέρι της χαμένο μέσα σὲ λεπτὲς δαντέλλες, καὶ δὲν ἔδειξε καμμιά ἐκπληξη. Κι' ἔτσι, κοντὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, σὰ δύο ἀναχωρητὲς πρὸς ὑποσχέμενη γῆ, ἐπλανηθήκαμε ἀπὸ στενοῦς, ἔρημους δρόμους στὰ λιθοστρώτα τῶν ὁποίων τρίκιζαν κάποτε φασμάτινες παλεϊκὲς καρότσες καὶ γλυστροῦσαν, κατὰ μήκος τῶν τοίχων, πένθιμες, μαυροντυμένες γορῆς ποῦ ἐβγαίνουν ἀπὸ ἡρεμους Ἑσπερινούς. Περάσαμε ἀπὸ μαῦρα κατάκλειστα μέγαρο ποῦ καταρρέανε στὴ βροχὴ μαζὺ μὲ τὰ μαρμάρινά τους οἰκόσημα τὰ σκαλισμένα πάνω ἀπὸ τῆς κατάκλειστες, μεγάλες πόρτες τους. Ἀπὸ ψηλοῦς τοίχους κήπων, τυλιγμένους μὲ τὸν αἰωνόβιο κισσό, πρόβαλλαν σκελετωμένα κλαριά δέντρων γερμένων τόσο στωϊκὰ σὰν νὰ μὴ διατηροῦσαν πιά τὴν ἀνάμνηση καμμιάς ἀνοιξης. Ἀπὸ χαμηλὲς πόρτες μικρῶν, σκοτεινῶν καταστημάτων μᾶς κύτταζαν νὰ περνᾶμε γέρικες, μαραμμένες ὑπάρξεις ποῦ δὲν εἶχαν ζήσει ποτέ — ἔχοντας περάσει τὴ ζωὴ τους στὴ μοῦχλα καὶ τὴ σκόνη τῶν ἀπούλητων ἐμπορευμάτων τους.

Μπρὸς σὲ μιὰ σαπισμένη πόρτα, βαρειά καὶ ἀψηλὴ, σταματήσαμε. Ἀπ' τὴ μετὰξινη ζώνη της ἔβουρε τότες ἓνα μεγάλο κλειδί, τὸ ἔβαλε στὴ σκουριασμένη κλειδαριὰ καὶ τὸ φύλλο τῆς πόρτας ἀνοίξε μ' ἓνα ξερὸ στεναγμὸ — σὰν πόρτα ἔρημων νεκροτοφείων...

Καὶ βρεθήκαμε σὲ μιὰ πέτρινη ἀλλὴ παλεϊκοῦ μεγάρου — χορταριασμένη καὶ σκοτεινὴ. Οἱ τοῖχοι ἦταν σκεπασμένοι μὲ τὸν πλέον βαθύχρωμο κισσό. Στὴ μέση τῆς ἀλλῆς μιὰν ἄδεια δεξαμενὴ ὕψωνε παρακτικὰ στὴν ἡσυχία τὸ βουβὸ της ἀναβρυτήριο ποῦ τὸ ὑποβάσταζαν γυμνοὶ ἔρωτιδεῖς. Σὲ μιὰν ἄκρη, μιὰ βρύση ἔσταζε ἀπὸ ἓνα μαυρισμένο κεφάλι λέοντος τὸ θρηῆν τοῦ νεροῦ της τοῦ παγωμένου ποῦ χρόνια καὶ χρόνια βαθοῦλωνε τὴ μαρμάρινη λεκάνη της. Καὶ γύρω ἐμύριζε ὕγρασία καὶ ἐγκατάλειψη καὶ καθὼς ἡ βροχὴ χτυποῦσε πάνω στὰ μάρμαρα τῆς δεξαμενῆς καὶ στὴς γυαλιστερὲς πέτρες τῆς ἀλλῆς ὁ θόρυβός της ἔμοιαζε σὰν ἓνας μακρυνὸς θρηνητικὸς ψίθυρος τῶν ἐγκαταλειμμένων πραγμάτων ποῦ ἐρχότανε ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων....

Τότες μοῦ τράβηξε τὸ χέρι καὶ μπῆκε πρώτη στὸ βουβὸ μέγαρο....

Μιὰν ἀχάτινη λάμπα φώτιζε ἓνα μαῦρο καὶ ἀπέραντο διάδρομο κι' ἡ δυὸ σκιὲς μας ἐδέχονταν μὲ τῆς σκιὲς ποῦ ἔρχονταν μεσαιωνικὲς πανοπλίες καὶ τὰ ἀσημένια κυνηγετικὰ κέρατα ποῦ ἀκίνητοῦσαν

κρεμασμένα κάτω από συμπλέγματα παλεϊκών όπλων. Κι' ήταν ή πανοπλίες όλόρθες πάνω στ' άτσάλινα βάρθρα τους κι' εφάνταζαν μέσα στη σκιερότητα και την έρημία σάν μυστηριώδεις φύλακες του μεσαιωνικού μεγάρου. Μόνον όταν της άγγιξα στο πέραςμά μου άντηχοΰσαν μεταλλικά και κούφια. Και τὰ βήματά μας κενά άντηχοΰσαν μέσα στο διάδρομο και οι ήχοι έπολλαπλασιάζονταν μέσα στη νεκρική σιγή καθώς ή μορφές στους καθρέφτες. Κι' έχανόντουσαν σβυσμένοι σ' ένα βάθος που δέν διέκρινα, χτυποΰσαν στους τοίχους και ξανάρχονταν προς έμάς άπειρώς μακρνοί και σιγανοί κι' έλεγες πώς οι πεθαμένοι κύριοι του μεγάρου, ξυπνώντας από τὰ βάρθρα των έποχών, έρχόντουσαν άργά προς έμάς να μάς προΰπαντήσουνε...

✱

Στο βάθος του διαδρόμου έστριψε τὸ μεταλλικό πόμολο μιάς κάμαρας κι' έμπήκαμε. Κι' ήτανε ή κάμαρα της κυρίας του μεγάρου. Σ' ένα μεγάλο τζάκι παλεϊκού γοθδικού ρυθμού εκαιγε λιγοστή φωτιά της όποίας ή λάμπεις ή κοκκινωπές έριχναν μυστηριώδικες σκιές στους τοίχους τους σκελασμένους με άρχαϊκά χαλιά που παρίσταναν σὲ πρωτόγονα σχέδια κινήγια ευγενών της έποχής του Φραγκίσκου του πρώτου ή χαλασμένους πύργους πάνω σὲ κορυφές άπόκρημνων βουνών. Βαρεία δρύινα έπιπλα, μαυρισμένα από τὸν καιρό και μεταξωτά ύφάσματα ξεθωριασμένα έπίπλωναν τὸ δωμάτιο που ήταν τετράγωνο, αΰστηρό και έμίριζε τή μούχλα των αίωνων. Η κυρία του μεγάρου έπλησίασε, πάντα σιωπηλή, στο παλεϊκό τζάκι και άναψε μ' ένα κίνημα άργό δυὸ ψηλά κηροπήγια από μαυρο άσήμι. Η τρεμουλιαστές τους λάμπεις έξύπνησαν τήν νέκρα των καθρεφτών που γιόμισαν με άνησυχαστικές σκιές. Έρριξα μὰ ματιὰ στο δωμάτιο κι' είδα στους τοίχους διάφορα πορτραίτα πεθαμένων αΰθεντων που μ' εκύτταζαν μ' ένα αΰστηρό βλέμμα κρατώντας με τὸ λεπτό τους χέρι τή λαβή του ξίφους των και πυρογόδεσποινες με έξωμες εσθητες και παραξένες κομμώσεις που είχαν τὰ γαλανὰ ψυχρά μάτια τους ριγμένα πάνω στα βαθύχρωμα ρόδα που κρατοΰσαν στα χέρια τους τὰ κέρια. Τὰ βαρεία έπιπλα ήτανε σκαλισμένα με άλληγορικές παραστάσεις. Σὲ μιὰ γωνία εδέσποζε ένα ψηλό άρχαϊκό κρεβάτι με κουρτίνες ελαφροΰ κυανοΰ χρώματος και με τὰ οικόσημα του μεγάρου χαραγμένα άπάνω του σ' ένα βυσσινόχρωμο φόντο. Σὲ μιάν άλλη γωνία είδα ένα τραπέζι από τὸν πλέον γιαλιστερό έβεννο κι' άπάνω στο τραπέζι τὸ ξύλινο άγαλμα μιάς Παναγίος στο βάθος της όποίας εμαραινόνταν ένα μπουκέτο κίτρινων ρόδων.

Αὐτὸ ήταν τὸ δωμάτιο.

✱

Η κυρία του μεγάρου κάθησε σ' ένα χαμηλό κάθισμα, σκαλισμένο με τὸ οικόσημό της, κοντὰ στη φωτιά που έσβυνε, κάτω από τὰ μεγάλα κηροπήγια που έριχναν τρεμουλιαστές σκιές στους τοίχους. Κι' εγὼ ξαπλώθηκα στα γόνατά της κι' άκούμπησα τὸ κεφάλι μου στα μετάρια των γονάτων της κι' έμεινα εκεί ρεμβός και φοβισμέ-

νος. Ἐξω, ἡ τρικυμία τῆς νύχτας ἔκανε ν' ἀναστενάξουν τὰ δέντρα ἐνὸς κήπου καὶ ἡ βροχὴ χτυποῦσε ἐπίμονα καὶ μυστηριώδικα τὰ τζάμια καὶ ὁ ἀέρας ξυπνοῦσε τοὺς ἤχους τοῦ ἀπέραντου διαδρόμου κουνώντας τῆς χάλκινες πανοπλίες καὶ τὰ κνηγετικά κέρατα. Καὶ μπαίνοντας ἀπὸ τῆς χαραμάδες ἔκανε τῆς λάμψεις τῶν κηροπηγίων νὰ χορεύουνε παραξένα... Ἡ ψυχὴ μου ἦταν γεμάτη τρόμο καὶ τὸ κέρινο χέρι τῆς Κυρίας, χαϊδεύοντας ἀπαλὰ τὴ μορφὴ μου μοῦ ἔφερε κρούα ῥιγὴ γιατί τὸ χέρι τῆς ἦτανε ψυχρότερο καὶ ἀπὸ πλάκα τάφου... Καὶ γιὰ νὰ ταράξω τὴν παγερὴ γαλήνη τῆς κάμαρας, εἶπα στὴν κυρία τοῦ Μεγάρου:

— Ἀληθινά, Κυρία, ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται παραξένα. Βρίσκουμαι σ' ἓνα μέγαρο παλεϊκὸ ποῦ τὸ κατοικεῖ περισσότερο ὁ θάνατος παρὰ ἡ ζωὴ. Μοῦ φαίνεται πῶς μὲ μετέφεραν σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀκατοίκητους ἐκείνους πύργους ποῦ περιέγραψε ὁ Ὅρφενπαχ, τοὺς ἐρειπωμένους ἐκείνους πύργους ποῦ ὑψώνονται σὲ φανταστικὲς κοιλάδες καὶ ποῦ τὰ μεσάνυχτα συμβαίνουνε πράγματα ἀπόκοσμα... Ἡ ψυχὴ μου εἶνε γεμάτη μὲ τρόμο γιατί δὲν ξέρω οὔτε ποιὰ εἶσθε οὔτε ποῦ εἶμαι καὶ γιατί ἔξω μαινεται ἡ τρικυμία καὶ ἡ βροχὴ χτυπάει τὰ παράθυρα σὰν ἓνας ξένος ποῦ θέλει νὰ μπῆ μέσα καὶ ὁ ἀέρας περνώντας ἀπὸ τῆς χαραμάδες κουνάει τῆς φλόγες τῶν κηροπηγίων καὶ κάνει παραξένες σκιές νὰ τρέμουνε στοὺς τοίχους... Ἄλλὰ ἡ Κυρία τοῦ Μεγάρου δὲν μοῦ ἀπάντησε. Μόνο μ' ἐκύτταξε μὲ τὸ κρῦο τῆς βλέμμα, τὸ ὄξυ καὶ τὸ μυστηριώδες, ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ χαμηλὸ τῆς κάθισμα καὶ βγήκε ἀπὸ μιὰ πόρτα, ἀφήνοντας με μονάχον...

Ὅταν ξαναμπῆκε ἀνατριχίασα ἀπὸ τὸν κούφιο θόρυβο τῶν βημάτων τῆς πάνω στοὺς τάπητες τοῦ δωματίου καὶ ἔστρεψα τρομαγμένος τὸ κεφάλι μου πρὸς τὴ διεύθυνσή της. Εἶχε βγάλει τὴ σκοτεινόχρωμη αἰστηρὴ τῆς ἐσθῆτα καὶ στεκότανε ἀπέναντί μου γυμνὴ μὲ μόνον ἓνα μανδύα μετάξινο μὲ μεγάλους φαλμαπαλάδες ριγμένο πάνω στοὺς ὤμους της. Μοῦ ἐμειδίασε ἑλαφρὰ ὅταν εἶδε τὴν ἐκπληξί μου καὶ τὸ θανατασμό μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ἄρμονικὴ μὰ ψυχρὴ:

— Κύριε, ἔξω ἡ νύχτα εἶνε τρικυμιώδης, ὁ ἀέρας εἶνε ψυχρὸς καὶ ἡ βροχὴ πέφτει ἀτελείωτα. Τὰ ρολόγια σημαίνουν μεσάνυχτα καὶ δὲν εἶνε ἡ ὥρα νὰ πάρετε τὸ δρόμο τοῦ σπητιοῦ σας. Ἐπειτα εἶνε ἀργά γιὰ νὰ κάθεστε ἄγρυπνος...

Καὶ ἐμειδίασε καὶ πάλι. Ἐνόησα, σηκώθηκα καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο βρισκόμουν μέσα στὸ ψηλὸ καὶ δεσποτικὸ κρεβάτι της.

Ὅταν ἔσβυσε τὰ κηροπήγια καὶ ἐγλύστρησε δίπλα μου καὶ τὸ γυμνὸ τῆς σῶμα ἀκούμπησε στὰ γυμνά μου τὰ μέλη καὶ ἐνοιώσα τὰ δύο τῆς μπράτσα νὰ τυλίγουνται γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου καὶ αἰσθάνθηκα στὸ πρόσωπό μου τὴν ἀναπνοὴ τῆς, ὦ! ἔδοξίμασα ἓνα ἀπερίγραπτο συναίσθημα κρούου τρόμου. Τὸ σῶμα τῆς ἦτανε παγερὸ καὶ ἡ ἐπαφὴ του μοῦ ἔφερε ῥιγὴ καὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἔδο-

κίμαζα τὸ ἀγκάλιασμα κάποιας γυναῖκας πολυαγαπημένης μὰ πε-
θαμένης . . .

— ὦ, ζέστανέ με, ζέστανέ με! μοῦ ἐπιθύρισε κολλῶντας ἀπάνω
μου τὸ παγωμένο της σῶμα καὶ σφίγγοντας τὸ λαιμό μου μὲ τὰ
δύο της μπράτσα ποῦ εἶχαν τὴν εὐλιγυσία φειδιῶν . . .

Ὁχι, τὸ συναίσθημα αὐτὸ εἶνε ἀπερίγραπτο καὶ γιὰ ὅλους
ἐσᾶς ἀκατανόητο. Μόνοι ἐκεῖνοι ποῦ πηγαίνουν τῆς νύχτες στὰ σκο-
τεινὰ νεκροταφεῖα, μόνο ἐκεῖνοι ποῦ ἀνοίγουν τοὺς τάφους καὶ ὀρ-
γιάζουν πάνω σὲ νέες γυναῖκες πεθαμένες τὴν προηγουμένη νυχτιά,
θὰ μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τὴν κρύα ἡδονὴ ποῦ μὲ πότισε μιὰ
νύχτα ἡ Κυρία τοῦ Μεγάρου.

Ἡ ἡδονὴ καὶ ὁ τρόμος μὲ κατεῖχανε μαζύ. Τὰ κρύα ρίγη τῆς
ἐπαφῆς μὲ τὸ παγωμένο σῶμα της ἀνακατευόντουσαν μὲ τὰ ρίγη
μιᾶς ἄγριας, πρωτόγονης ἡδονῆς καὶ ἡ ὄρεξ τῆς μεγάλης νύχτας
ἐπέρασαν μέσα σὲ ἀδιάκοπους σπασμούς καὶ σὲ τρελλὰ σφιξίματα
καὶ σὲ χαννώσεις ταραζόμενες ἀπὸ τὸν τρόμο. Γιατὶ ἡ ψυχὴ μου
ἦτανε τρομαγμένη καὶ μόνο τὸ σῶμα μου αἰσθανότανε σφοδρὸς ἡδο-
νές. Κι' ὅλη τὴ νύχτα κι' οὔτε στιγμή δὲν ἔπαυσα νὰ φαντάζομαι
ὅτι βρισκούμουν σὲ κάποια κατακόμβη, γεμάτη ἀράχνες, νέκρα καὶ
μοῦγλα καὶ ὅτι ὀργιάζα μὲ τὸ μαρμάρينو ὁμοίωμα κάποιας πεθαμέ-
νης ἀπὸ αἰῶνες πυργοδεσποίνης, τὸ μαρμάρينو ὁμοίωμα ποῦ εἶχε
πάρει μιὰ φαντασματικὴ ζωὴ πάνω ἀπὸ τὸν οἰκοσημασμένο της
τάφο . . .

Ὅταν ἐχάραξεν ἡ θολὴ καὶ κρύα αὐγὴ, ἡ βαρεῖα πόρτα τοῦ
Μεγάρου εἶχε κλειστῆ πίσω μου κι' εὐρέθηκα μέσα σ' ἓνα ἔρημὸ
πέτρινο δρόμο ποῦ χανότανε σ' ἓνα τερρὸ βύθος ἀνάμεσα ἀπὸ δύο
σειρὲς ψηλῶν τοίχων κήπων ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξεῖχανε τὰ σκελετω-
μένα κλαριά πατριαρχικῶν δέντρων κατακομματιασμένων ἀπὸ τὴν
τρικυμία τῆς νύχτας. Κι' ἐβράδιζα τυλιγμένος στὸν μανδύα μου, μὲ
τὸ μέτωπο καντερὸ ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ μὲ τὸ βλέμμα χαμένο πρὸς
τὸ παρελθὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξαναρχόμουν.

Βγάζοντας τὸ χέρι μου γιὰ νὰ χτυπήσω τὸ ρόπτρο τῆς θύρας
τοῦ σπητιοῦ μου εἶδα στὸ δάχτυλό μου ἓνα παλαικὸ δαχτυλίδι μὲ
μιὰ βυσσινόχρωμη πέτρα πάνω στὴν ὁποία ἦτανε σκαλισμένο ἓνα
οἰκόσημο : τὸ ὁμοίωμα μιᾶς φτερωτῆς Χιμαίρας κι' ἀπὸ κάτω μὲ
γοτθικὰ γράμματα ἡ λέξις: ΠΟΤΕ ΠΕΙΑ.

Καὶ τὴν Κυρία τοῦ Μεγάρου δὲν τὴν ξαναεῖδα — ποτὲ πειά.
Ἄλλὰ πάντα, στὴς βροχερὲς καὶ πένθιμες νύχτες τοῦ φθινοπώρου
μπαίνοντας ἀνάμεσα στὰ λευκὰ σεντόνια τῆς κλίνης μου καὶ σβίνον-
τας τὸ φῶς, αἰσθάνομαι νὰ μὲ ἀγκαλιάζει μιὰ παγερότητα ἀύλη —
κάτι ποῦ μὲ κάνει νὰ βλέπω μπρῶστά μου, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς
μου τῆς τρομαγμένης, τὴν ἄγνωστη καὶ μυστηριώδη Κυρία τοῦ
Μεγάρου . . .